



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2012	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Πράξ. 9,32-42) 7 Μαΐου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

## Καρποφόρα δέντρα

«...Καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον» (Πράξ. 9,42)

Οἱ, ἀγαπητοί μου, ὅσοι βρίσκεστε μέσα στὸ ναό, εἴστε ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, βαπτισμένοι «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος», ὅλοι κάνετε τὸ σταυρό σας καὶ γιορτάζετε τὶς ἐορτὲς τῆς Ἐκκλησίας μας. Φτάνουν ὅμως αὐτά; Ὅχι. Τί ἄλλο χρειάζεται; Ἀκούσατε σήμερα τὸν ἀπόστολο πῶς ὀνομάζει τοὺς πιστοὺς; Δύο φορὲς τοὺς λέει «ἁγίους» (Πράξ. 9,32,41), ὅτι δηλαδὴ εἶνε ἅγιοι. Οἱ ἅγιοι δὲν εἶνε μόνο ζωγραφισμένοι στὶς εἰκόνες· κάθε Χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶνε «ἅγιος». **Τί θὰ πῆ «ἅγιος»;** Νὰ πιστεύῃ στὸ Θεὸ βαθείᾳ· τόσο, ποὺ κανένας διάβολος νὰ μὴ μπορῇ νὰ τοῦ ξερριζώσῃ αὐτὴ τὴν πίστι.

– Ἐμεῖς πιστεύουμε, θὰ μοῦ πῆτε. Ἄν πιστεύῃς, τότε **«δεῖξε μου τὴν πίστι σου ἀπὸ τὰ ἔργα σου»** (Ἰακ. 2,18). Ἡ πίστι κάνει τὸν Χριστιανὸ δέντρο καρποφόρο. Κι ὅπως τὰ καρποφόρα δέντρα εἶνε εὐλογημένα καὶ τ' ἀγαπάει ὁ κηπουρός, ἐνῶ τὰ ἄκαρπα δὲν τ' ἀγαπάει καὶ «*πάν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*» (Ματθ. 3,10), ἔτσι ὑπάρχουν Χριστιανοὶ μὲ καρποὺς καὶ Χριστιανοὶ – δέντρα ἄκαρπα ποὺ θὰ τὰ ξερριζώσῃ ἢ ὀργῇ τοῦ Θεοῦ.

\* \* \*

Τί δέντρα εἴμαστε ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, καρποφόρα ἢ ἄκαρπα; Αὐτὸ θὰ φανῇ ἀπὸ τὰ ἔργα μας. **Γιὰ νὰ σὲ ἐξετάσω λοιπὸν τώρα.**

● Δόξα τῷ Θεῷ αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμοῦσες ἔγινε· ἀπέκτησες δηλαδὴ ἓνα σπιτάκι χτισμένο θέλω νὰ ἐλπίζω μὲ τὸν ἰδρώτα σου· γιατί ἀλλοίμονο σὲ **μεγάλα σπίτια καὶ πολυκατοικίες χτισμένες μὲ ἀδικίες εἰς βάρος φτωχῶν ἐργατῶν** ἀπ' ὅλα αὐτὰ – νὰ τὸ θυμᾶστε – ἂν καμμιά φορὰ γίνῃ σεισμός δὲν θὰ μείνῃ τίποτα. Δὲν θέλω νὰ σὰς φοβίζω, γιατί ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος εἶμαι κ' ἐγὼ ἀνάξιος νὰ φιλήσω τὰ πόδια σας, ἀλλὰ διαβάστε τί λένε τὰ Εὐαγγέλια κ' ἢ Ἀποκάλυψις· πρέπει νὰ περιμένουμε σεισμοὺς καὶ καταποντισμοὺς γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, καὶ

τότε δὲν θὰ μᾶς σώσουν τὰ ἀντισεισμικὰ μέτρα ποὺ λαμβάνονται. Ἄν λοιπὸν γίνῃ σεισμός, μιὰ αἰτία εἶνε ὅτι τὰ περισσότερα μέγαρα, ἂν τὰ πάρῃ ἄγγελος καὶ τὰ στύψη σὰν τὸ λεμόνι, στύψη τοῦβλα σίδερα παράθυρα τζάμια, θὰ στάξουν αἷμα· γιατί δὲν χτίζονται ἔτσι αὐτά...

Ἐὰν λοιπὸν τὸ σπιτάκι σου τὸ ἕλῃ χτίσει μὲ τὸν ἰδρώτα σου, νὰ ἔνε εὐλογημένο – **«δόξα σοι, ὁ Θεός»**. **Περνᾷς λοιπὸν καλά.** Μένεις στὸ καλυβάκι σου καὶ μάζεψες ἐκεῖ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδάκια σου – «*δόξα σοι, ὁ Θεός*». Ἔχεις μιὰ δουλειά, βγάζεις τὸ ψωμάκι σου, ἔχετε νὰ ντυθῆτε καὶ νὰ ζήσετε μὲ κάποια ἄνεσι – «*δόξα σοι, ὁ Θεός*». Τ' ἀκούω κ' εὐχαριστοῦμαι ποὺ λὲς «*δόξα σοι, ὁ Θεός*». Ἄλλ' αὐτὰ τὰ «*δόξα σοι, ὁ Θεός*» εἶνε τσέκ, ποὺ πρέπει νὰ τὰ ἐξαργυρώσῃς. Δηλαδή, ὅπως ἐσὺ λὲς «*δόξα σοι, ὁ Θεός*», ἔτσι πρέπει **νὰ κάνῃς καὶ τὸν ἄλλο τὸ γείτονά σου νὰ λέῃ «δόξα σοι, ὁ Θεός»**.

Πῶς θὰ τὸν κάνῃς; Παράδειγμα· ἐκεῖ ποὺ κάθεσαι στὸ σπιτάκι σου καὶ τὰ ἕλῃς ὅλα γιὰ μία σχετικὰ ἄνετη ζωὴ, ξαφνικὰ χτυπάει κάποιος τὴν πόρτα σου. Ποιὸς εἶνε; Συνάνθρωπός σου εἶνε, γείτονας, συμπατριώτης, ἀδελφός σου, «*σάρκα ἐκ τῆς σαρκός σου καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ἐκ ὀστέων σου*» (Γέν. 2,23)· Χριστιανὸς εἶνε, ἔχει τὴ σφραγίδα τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σοῦ χτυπάει λοιπὸν καὶ εἶνε πεινασμένος, διψασμένος, ἄρρωστος, δὲν ἔχει χρήματα οὔτε γιὰ ἓνα εἰσιτήριο· «*ἄνθρωπον οὐκ ἔχω*» (Ἰω. 5,7), φωνάζει κι αὐτός. Φτάνει σὲ σημεῖο ποὺ ἀρχίζει νὰ γογγύζῃ, νὰ βλαστημᾷ, καὶ σὲ λίγο θὰ πέσῃ κάτω – ἔχω δεῖ τέτοιο πρᾶγμα –, θὰ πέσῃ κάτω καὶ θὰ μουντζώνῃ ὄχι μὲ τὰ δέκα ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ εἴκοσι δάχτυλά του τὸ Θεό. Ἐὰν ὅμως ἐσὺ προλάβῃς, δὲν θὰ μουντζώσῃ ἀλλὰ θὰ πῆ κι αὐτὸς «*Δόξα σοι, ὁ Θεός*». Πῶς; Ἔχεις ψωμάκι; δός του· ἔχεις νερό; δός του· ἔχεις ροῦχα; ντύσε τον. **Δεῖξ' του ἀγάπῃ, καὶ ἔτσι θὰ ἔξοφλήσῃς**

**τὰ τσέκ** αὐτὰ ποὺ σοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς μὲ τὶς διαφορὲς εὐεργεσίες.

Τί ἀκούσαμε σήμερα στὸν ἀπόστολο; Ζοῦσε, λέει, στὴν Ἰόπη μιὰ φτωχὴ κ' ἐργατικὴ κόρη ποὺ λεγόταν «**Ταβιθά**» ἢ «**Δορκάς**». Τί ἔκανε αὐτή; Εἶχε ἀνοίξει ράφειο· ὄχι γιὰ νὰ μαζεύη λεφτὰ καὶ νὰ πλουτίζη μὲ τὶς ἀνόητες ἀπαιτήσεις φιλαρέσκων γυναικῶν ποὺ θέλουν ν' ἀλλάζουν τουαλέττα κάθε εἰκοσιτετράωρο, ἀλλὰ ράφειο ποὺ τὸ εὐλογοῦσε ἡ ἁγία Τριάς. Ἔρραβε ρουχαλάκια γιὰ τὶς χῆρες καὶ τὰ ὄρφανά. Καὶ ἦταν τόσο ἀγαπητή, ὥστε ὅταν πέθανε ἔγινε συναγερμός· μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ καὶ τὴν ἔκλαιγαν σὰν τὴ μάνα τους. Ἔστειλαν μάλιστα καὶ φώναξαν νὰ ἔρθῃ ἐκεῖ ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Κι ὅταν ἦρθε ἐκεῖνος καὶ εἶδε τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὸ φτωχὸ αὐτὸ κορίτσι, ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ –ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι– **ἡ Ταβιθά ἀναστήθηκε!** Κι ὅταν τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε γνωστό, «πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον» (Πράξ. 9,42). Νά λοιπὸν ὁ καρπὸς τῆς ἐμπράκτου πίστεως.

● Αὐτὰ ὡς πρὸς τὰ ὑλικά ἀγαθά. Θέλετε τώρα ἄλλη ἐξέτασι; Εἶσαι γερός κ' ἐσὺ καὶ ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ σου. Γιατρὸ δὲν χρειάζεστε, οὔτε κἂν βήχας σᾶς πιάνει· πόνος δὲν νιώθετε, σὲ νοσοκομεῖο δὲν πήγατε ποτέ, νὰ σᾶς τραβᾶνε μὲ τὰ καρτσάκια ἀπ' τὸ θάλαμο στὸ χειρουργεῖο κι ἀπὸ πάνω νὰ πετᾶ ὁ ἀρχάγγελος νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ σας. **Εἴμαστε, λές, καθ' ὅλα ὑγιεῖς – «δόξα σοι, ὁ Θεός».** Τ' ἀκούω κ' ἐγὼ καὶ σᾶς καμαρώνω. Μὰ αὐτὰ τὰ «δόξα σοι, ὁ Θεός» εἶνε τσέκ ποὺ πρέπει νὰ τὰ ἐξαργυρώσης, νὰ κάνῃς δηλαδὴ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ποῦν «δόξα σοι, ὁ Θεός». Καὶ πῶς;

Τὰ ἀνθρώπινα ἀλλάζουν. Χορὸς εἶνε αὐτὴ ἡ ζωὴ· σήμερα χορεύει ὁ ἄλλος, αὔριο χορεύεις ἐσύ. Ἔρχεται ὥρα ποὺ χτυπάει τὴν πόρτα ἡ ἀρρώστια, ὁ κακὸς ἐπισκέπτης· ἀρρωσταίνει ἡ γυναίκα, τὸ παιδί σου, ἐσὺ ὁ ἴδιος. Θέλω λοιπὸν νὰ δῶ, θὰ λές καὶ τότε τὸ «δόξα σοι, ὁ Θεός»; θὰ ἔχῃς τὴν **ὑπομονὴ ποὺ εἶχαν οἱ δύο παράλυτοι** ποὺ εἶδαμε σήμερα; Ἐμεῖς πέφτουμε μιὰ μέρα στὸ κρεβάτι κι ἀμέσως στενοχωρούμεθα, ἀνησυχούμε· κι ἂν μείνουμε στὸ νοσοκομεῖο γιὰ κανένα μῆνα - δυὸ μῆνες, γογγύζουμε στὸ Θεό. Μὰ γιὰ κοιτάξετε αὐτοὺς τοὺς δύο. ✓ Ὁ ἕνας **38 χρόνια** πάνω στὸ κρεβάτι ἀκίνητος σὰν τὸ μάρμαρο. Εἶνε μεγάλος δάσκαλος ὑπομονῆς. Ἔτσι κ' ἐσὺ· ἀρρώστιας; θὰ φωνάξῃς τὸ γιατρό, ἀλλὰ προπαντὸς τὸ μεγάλο Γιατρό, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστό. Ἐκεῖνος μὲ ἓνα λόγο ἔκανε τὸν παράλυτο, ποὺ δὲν

μποροῦσε νὰ κουνηθῇ, καὶ σηκώθηκε ἀμέσως, σὰν νὰ τὸν κέντησαν ἠλεκτρικὲς βελόνες.

✓ Ὁ ἄλλος παράλυτος, ποὺ εἶδαμε σήμερα στὸν ἀπόστολο, εἶνε ὁ Αἰνέας. Αὐτὸς ἦταν ὄχι 38 ἀλλὰ **8 χρόνια** παράλυτος. Καὶ αὐτὸν πάλι ὁ Χριστὸς τὸν ἔκανε καλὰ διὰ τοῦ Πέτρου, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε· «*Αἰνέα, ἰάται σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός*», σὲ θεραπεύει ὁ Χριστὸς (Πράξ. 9,34).

Καὶ οἱ δύο ἦταν **ὑποδείγματα ὑπομονῆς**.

\* \* \*

Αὐτὰ τὰ θαύματα, ἀγαπητοί μου, δείχνουν ὅτι ἡ πίστι μας εἶνε ζωντανή. –Γιατί σήμερα, θὰ ρωτήσετε, δὲν γίνονται θαύματα; μήπως λιγότεψε ἡ δύναμι τοῦ Θεοῦ; Ἄμαρτία εἶνε νὰ τὸ ποῦμε αὐτό. Ὁ ἥλιος κάτι χάνει καθημερινῶς, ὁ Χριστὸς δὲν χάνει τίποτε. Ὅπως τότε ἔκανε θαύματα, ἔτσι καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ κάνῃ. Λιγότεψε ὄχι ἡ δυνάμι του ἀλλὰ ἡ δική μας πίστι, γι' αὐτὸ δὲν γίνονται θαύματα. **Ἄν εἶχαμε πίστι «ὡς κόκκον σινάπεως»** (Ματθ. 17,20. Λουκ. 17,6), θὰ κάναμε κ' ἐμεῖς θαύματα.

–Ἐμεῖς, θὰ μοῦ πῆτε, δὲν μποροῦμε νὰ κάνομε θαύματα. Καλά. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς θαύματα, κάνε αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἡ Ταβιθά, ποὺ ἦταν κάτι σὰν θαῦμα· **κάνε τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπη**. Καὶ θὰ κλείσω μὲ ἓνα παράδειγμα, ποὺ ἔγινε πρὸ ἐτῶν **στὴ Μυτιλήνη**.

Σὰν σήμερα τιμοῦσαν ἐκεῖ ἓνα τοπικὸ ἅγιο, τὸν ἅγιο Θεόδωρο τὸν Βυζάντιο· λιτάνευαν τὸ λείψανά του καὶ ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτόν. Ἄλλὰ κοντὰ στὸν ἅγιο Θεόδωρο τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες μιλοῦσαν ὅλοι καὶ γιὰ **ἓνα παιδί** ποὺ ἔκανε τότε κάτι σπουδαῖο. Τί δηλαδὴ· ἦταν ὄρφανός, τὸν πατέρα του τὸν ἐξετέλεσαν οἱ Γερμανοί. Τοῦ ἔμεινε μιὰ μανούλα. Μεγάλωσε σὲ ὄρφανοτροφεῖο, πῆγε στὸ στρατό, ἔγινε 25 χρονῶν παλληκάρι, δούλευε γιὰ νὰ βγάξῃ τὸ ψωμάκι του μὲ τὸν ἰδρωτὰ του. Κάποτε περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο ἕνας ποὺ πουλοῦσε λαχεῖα. Καθὼς ἦταν φτωχός, πῆρε κι αὐτὸς ἓνα λαχεῖο. Τοῦ ἔπεσε λοιπὸν ἕνας λαχνὸς καὶ κέρδισε 50.000 δραχμές. Καὶ τί τὰ ἔκανε τὰ χρήματα αὐτά· ἔστειλε τὶς 5.000 στὴ μητέρα του, καὶ μὲ τὶς ὑπόλοιπες 45.000 πῆγε σ' ἓνα χωριὸ καὶ ἔντυσε τὰ παιδάκια, τοὺς πῆρε ροῦχα καὶ παπούτσια. Αὐτὸ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση ἐκεῖ καὶ ἐξ αἰτίας του **δόξαζαν ὅλοι τὸ Θεό**.

Ζητοῦμε, ἀδελφοί μου, νὰ σβήσουν οἱ **βλαστήμιες**. Κάνε λοιπὸν καλὰ ἔργα, γίνε δέντρο καρποφόρο, σκόρπισε τὴν ἀγάπη γύρω σου καὶ κάνε τὸν κόσμον, ἀντὶ νὰ βλαστημάῃ τὸ Θεό, νὰ δοξάζῃ Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὔγουστίνος**



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflto@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'  
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2014

Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (Ἰω. 4,5-42)  
14 Μαΐου 2017

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος  
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

## Ὁ μεγάλος Ἄγνωστος

**Α**κούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο, ἓνα ἀπὸ τὰ ωραιότερα εὐαγγέλια ποὺ διαβάζονται. Θὰ προσπαθήσω μὲ ἀπλᾶ λόγια ν' ἀναπαραστήσω τὴν ὑπέροχη **σκηνὴ τῆς συναντήσεως** τοῦ Κυρίου μὲ τὴ Σαμαρείτιδα.

\*\*\*

Ἦταν καλοκαίρι, ὁ ἥλιος ἔκαιγε. Τὰ σπαρτὰ εἶχαν ὠριμάσει, περίμεναν τὸ δρεπάνι.

Νοερῶς βρισκόμαστε σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ τῆς ἁγίας Γῆς. Ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ ἦταν ἓνα πηγάδι ἱστορικό, ὅπου ἔρχονταν οἱ γυναῖκες πρωὶ καὶ βράδυ κ' ἔπαιρναν νερό. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦρθε στὸ πηγάδι, ὄχι πρωὶ ἢ βράδυ ἀλλὰ μέσ' στὸ μεσημέρι, μία Σαμαρείτισσα νὰ πάρη νερό. Ντρεπόταν μὴ τὴν δῆ κανεῖς κι ἀπέφευγε τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Ἦταν ἀμαρτωλὴ, κρατοῦσε ὄμως τὴ ντροπὴ. Ἦρθε στὸ πηγάδι, ἀλλὰ βλέπει ἐκεῖ **ἓναν ἄγνωστο ἄνθρωπο**. Ἦταν κουρασμένος, ἰδρωμένος· φαινόταν πὼς ἔρχεται ἀπὸ μακρινὴ ὁδοιπορία. Καθόταν πολὺ ἀπλᾶ σὲ μιὰ πλάκα κοντὰ στὸ πηγάδι. Τὸν κοίταζε μὲ περιέργεια, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήσῃ, ν' ἀνοίξῃ συζήτησι μαζί του. Ὁ ἴδιος ὁ ξένος ἔδωσε ἀφορμὴ στὴ γυναῖκα νὰ μιλήσῃ. Τῆς ζήτησε νερό. Μόλις ἄνοιξε τὸ στόμα του ἐκείνη κατάλαβε ἀπὸ τὴν προφορά του, ὅτι δὲν εἶνε Σαμαρείτης, εἶνε Ἰουδαῖος. Στὰ μέρη τους Ἰουδαῖος δὲν πατοῦσε· εἶχαν τέτοιο μῖσος μεταξὺ τους Ἰουδαῖοι καὶ Σαμαρεῖτες, ὥστε καὶ ἂν πέθαινε ἀπὸ τὴν πεῖνα ἢ τὴ δίψα ὁ Ἰουδαῖος, ψωμί ἢ νερὸ δὲν ζητοῦσε ἀπὸ Σαμαρείτη. –Πὼς ἐσύ ἓνας Ἰουδαῖος, ρωτᾷ, ζητᾷς νερὸ ἀπὸ μένα, μιὰ Σαμαρείτισσα; Ὁ ξένος τῆς λέει: –Ἄν ἤξερες ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ σοῦ ζητάει νερό, ἐσύ θὰ τοῦ ζητοῦσες κι αὐτὸς θὰ σοῦ ἔδινε τὸ νερὸ τὸ ἀθάνατο. –Μπᾶ; ἔχεις τὸ νερὸ τὸ ἀθάνατο; λέει ἐκείνη· δός μου το λοιπόν, νὰ μὴν ἔρχωμαι ἐδῶ ν' ἀντλῶ.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ πάρῃ κανεῖς τὸ νερὸ τὸ ἀθάνατο, πρέπει νὰ ἔχῃ καθαρὴ καρδιά. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶχε καρδιά καθαρὴ· ἦταν ἀμαρτωλὴ.

Ὁ ξένος ἤξερε ὅλα τὰ μυστικά της, ἀλλὰ ἦταν εὐγενικός, δὲν ἤθελε νὰ τὴν προσβάλλῃ, καὶ τῆς λέει: –Πήγαινε φώναξε τὸν ἄντρα σου κ' ἔλα ἐδῶ. –Δὲν ἔχω ἄντρα, ἀποκρίνεται αὐτὴ. Ὁ Χριστὸς λέει: –Σωστὰ ἀπήντησες· πέντε ἄντρες ἄλλαξες, κι αὐτὸν ποὺ ἔχεις τώρα δὲν εἶνε νόμιμος σύζυγός σου. Ἡ γυναῖκα θαύμασε, πὼς ὁ ξένος ξέρεει τὴ ζωὴ της. Ἦνωσε ὅτι μπροστὰ της ἔχει ὄχι ἓναν ἀπλὸ Ἰουδαῖο ἢ ἓνα σοφό, μὰ κάτι παραπάνω· ἔχει ἓνα **προφήτη**. Καὶ λέει: –Ἀφοῦ εἶσαι προφήτης, λῦσε μου μιὰ ἀπορία: Ποῦ πρέπει νὰ λατρεύουμε τὸ Θεό, ἐδῶ στὸ βουνὸ Γαριζὶν ἢ στὰ Ἱεροσόλυμα; Κι ὁ ἄγνωστος τῆς ἀπαντᾷ: –Ἐρχεται ὥρα ποὺ δὲν θὰ ἔνε ἀνάγκη νὰ πάῃ κανεῖς μήτε στὰ Ἱεροσόλυμα μήτε στὸ Γαριζὶν· ὅπου κι ἂν βρίσκεται θὰ μπορῇ νὰ λατρεύῃ τὸ Θεό, γιὰτὶ ἡ καρδιά του εἶνε ἓνα προσκυνητᾶρι κ' ἓνας ναός: *«πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν»* (Ἰω. 4,24). Σὰν δύσκολα τῆς φάνηκαν αὐτὰ καὶ λέει: –Γνωρίζω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας *«ὁ λεγόμενος Χριστός»*· ὅταν ἔρθῃ ἐκεῖνος θὰ μᾶς τὰ ἐρμηνεύσῃ ὅλα αὐτά. Καὶ τότε ὁ ἄγνωστος ξένος ἀποκαλύπτει τὴν ταυτότητά του σ' αὐτὴ τὴν ἀμαρτωλὴ γυναῖκα καὶ τῆς λέει: –Ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλάω εἶμαι ὁ Χριστός. Ὅταν τ' ἄκουσε αὐτὸ τόση ἦταν ἡ ἐκπληξι καὶ ἡ χαρὰ της, ὥστε ἄφησε ἐκεῖ τὴ στάμνα της, ἔκανε φτερὰ στὰ πόδια, πήγε στὸ χωριὸ καὶ φώναξε ὅλους τοὺς συγχωριανούς της νὰ ἔρθουν καὶ νὰ δοῦν ἂν αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός.

\*\*\*

Ἀδελφοί μου, πολλὰ διδάγματα ἔχει ἡ περικοπὴ αὐτῆ. Εἶδαμε, ὅτι ὁ Χριστὸς **ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπό του σταδιακῶς**: δὲν φανέρωσε τὸν ἑαυτό του ἀπότομα στὴν Σαμαρείτιδα, σιγά - σιγά ξετίλυγε τὸ κουβᾶρι καὶ τὴν ὠδηγοῦσε ἀπὸ μία γνῶσι στὴν ἄλλη, ἕως ὅτου ἔφθασε στὴν τελεία ἀποκάλυψι. Πρῶτα τῆς ἐμφανίστηκε ὡς ξένος ὁδοιπόρος, ἐπαίτης, ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἓνα ποτήρι νερό. Μετὰ ἔδειξε τὴν

κατὰ σάρκα καταγωγή του, ὅτι εἶνε ἀπὸ τὴν Ἰουδαία. Μετὰ προχώρησε δείχνοντας τὴ σοφία καὶ τὴ γνῶσι του. Μετὰ τῆς ἔδειξε ὅτι εἶνε προφήτης. Καὶ τέλος τῆς ἔδειξε τὴν πλήρη ταυτότητά του, ὅτι εἶνε ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Πολὺ ἐτίμησε ὁ Χριστὸς αὐτὴ τὴ γυναῖκα· ἀλλὰ κι αὐτὴ φάνηκε ἀντάξια τῆς ἀγάπης του.

“Ὅπως τότε ἔτσι καὶ σήμερα **ὁ Χριστὸς εἶνε ἄγνωστος**, ξένος, ὁ μεγάλος Ξένος. Ξέρουμε τὸ παιδί μας, τὴ γυναῖκα μας, τὸν ἀρραβωνιαστικό μας, τοὺς πολιτικούς μας, λεπτομέρειες ἀπὸ τὴ ζωὴ ἠθοποιῶν καὶ ποδοσφαιριστῶν· ἀλλὰ ὁ Χριστὸς στὴ γενεὰ αὐτὴ μὲ τὶς τόσες γνώσεις μένει ἄγνωστος. Ἀκουστὰ ἔχουν τ’ ὄνομά του, μὰ δὲν τοὺς συγκινεῖ. “Ὅλα μᾶς ἐνθουσιάζουν, ἀλλὰ στὸ ὄνομα *Ἰησοῦς Χριστὸς* μένουμε ἀδιάφοροι. Ξέρουμε ἀπλῶς ὅτι πέρασε ἀπὸ τὴ γῆ· ἀλλὰ ποιά ἦταν ἡ φύσι τοῦ προσώπου του, ἡ ἀποστολὴ καὶ τὸ ἔργο του, ἡ διδασκαλία καὶ τὰ θαύματά του, ἡ ἐπίδρασί του στὸν κόσμον καὶ στὴν παγκόσμια ἱστορία, αὐτὰ εἶνε ἄγνωστα.

“Ἄν ἔχης ἐνδιαφέρον, μπορεῖς νὰ πάρης **μία Καινὴ Διαθήκη**, νὰ καθίσης νὰ διαβάσης μὲ προσοχή· ἐκεῖ θὰ δῆς τέσσερις ζωγράφους, τοὺς εὐαγγελιστὰς Ματθαῖο Μάρκο Λουκᾶ καὶ Ἰωάννη, νὰ ζωγραφίζουν τὸ Χριστό· ἱστοροῦν τὴ ζωὴ του, τὰ πάθη, τὴν ἀνάστασι καὶ τὴν ἀνάληψί του. Καὶ τότε θὰ θαυμάσης καὶ θὰ πιστέψης κ’ ἐσὺ ὅπως οἱ Σαμαρεῖτες. Ἀλλὰ ποῦ ἐνδιαφέρον! Δὲν διαβάζουν· δὲν ἔχουν καιρό, λένε, δὲν διαθέτουν χρόνο ὅπως διαθέτουν γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα. Τί νὰ τὰ κάνης ὅλα τὰ ἄλλα, μαθήματα - σπουδὲς - διπλώματα; ἂν δὲν γνωρίσης τὸ Χριστό, εἶνε μία ματαιότης.

**Πρέπει νὰ διαθέσης χρόνο** γιὰ νὰ γνωρίσης ἐσὺ ὁ ἴδιος τὸ Χριστό, νὰ μάθης νὰ ἐπικοινωνῆς μαζί του, καὶ κατόπιν νὰ διδάξης καὶ τὸ παιδί σου, νὰ τοῦ μιλήσης γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τὴ λατρεία, τὴ θεία λειτουργία, γιὰ ὅλο τὸ μυστήριο τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Ναι, πρέπει νὰ διαθέσης λίγο χρόνο. Δὲν λέω νὰ διαθέσης τὸ χρόνο ποῦ διέθεσαν οἱ ἅγιοι καὶ ἀσκηταί. Γιὰ παράδειγμα **ὁ ἅγιος Ἀρσένιος**· αὐτός, ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ βασίλευε ὁ ἥλιος μέχρι νὰ ξαναβγῆ, ἀπὸ τὴ δύσι ὡς τὴν ἀνατολή, ἑφτά - ὀχτῶ ὥρες ὀλόκληρες, στεκόταν ὄρθιος, κρατοῦσε ἕνα μαντήλι, ἔκλαιγε συνεχῶς καὶ προσευχόταν στὸ Χριστό. Ποῦ σήμερα ἄνθρωποι προσευχῆς; “Ὅλη τὴν Ἑλλάδα νὰ ψάξης δὲν βρῖσκεῖς. Ἴσως μόνο σὲ καμμιά σπηλιά τοῦ Ἁγίου Ὀρους· ἐκεῖ θὰ ὑπάρχη καμμιά ψυχούλα ἅγια ποῦ θὰ κάθεται ὅλη νύχτα, σὰν λαμπάδα ἀναμμένη, νὰ προσεύχεται καὶ νὰ παρακαλῆ. Τώρα γιὰ ἄλλα πράγματα διαθέτουν οἱ ἄνθρωποι τὸ χρόνο τους.

Μοῦ ἔλεγε ἕνας ἀστυνομικός· Ξυπνήστε, σεῖς οἱ ἱεροκήρυκες, ὁ κόσμος χάθηκε· ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου ὡς τὶς πρωινὲς ὥρες κυρίες καὶ δεσποινίδες χαρτοπαίζουν, καὶ μετὰ γυρίζουν στὸ σπίτι μὲ ταξί. “Ὁρες ὀλόκληρες γιὰ χαρτοπαίγνιο, γιὰ ποδόσφαιρο, γιὰ κέφια ἀμαρτωλά.

Νὰ γιατί ὁ Χριστὸς μένει ἄγνωστος. “Ἄν θέλης νὰ γνωρίσης τὸ Χριστό, δὲν σοῦ λέω νὰ κάνης ὅ,τι ἔκαναν ὁ ἅγιος Ἀρσένιος κι ὁ ἅγιος Ἀντώνιος. Ξέρω ὅτι ἔχεις δουλειά, εἶσαι νοικοκυρά, εἶσαι ὑπάλληλος, εἶσαι ἐπιστήμων, εἶσαι μαθητής. Ἀλλὰ, ἀπὸ τὶς εἰκοσιτέσσερις ὥρες ποῦ ἔχει τὸ ἡμερονύκτιο, **ἔξοικονόμησε τρία τέταρτα**· ἕνα τέταρτο γιὰ νὰ προσευχηθῆς καὶ νὰ μιλήσης στὸ Θεό, ἕνα τέταρτο γιὰ νὰ μελετήσης τὴν ἁγία Γραφή καὶ νὰ σοῦ μιλήσῃ ὁ Θεός, καὶ ἕνα τέταρτο γιὰ νὰ μιλήσης ἐσὺ στοὺς ἄλλους γιὰ τὸ Θεὸ ὅπως ἔκανε ἡ Σαμαρεῖτισσα στοὺς συγχωριανούς της.

**Εἴμαστε ἀξιοκατάκριτοι** καὶ θὰ μᾶς τιμωρήσῃ ὁ Θεός· γιατί ἔχουμε τὴ μεγάλη τιμὴ, τὸ Εὐαγγέλιο ἀπ’ ὅλες τὶς γλώσσες νὰ εἶνε γραμμένο στὰ ἑλληνικά· καὶ ἐνῶ ἔρχονται ξένοι νὰ μάθουν τὴ γλῶσσα μας γιὰ νὰ τὸ διαβάζουν στὸ πρωτότυπο, ἐμεῖς εἴμαστε ὁ μόνος λαὸς ποῦ δὲν τὸ μελετᾶ, ἀλλὰ διαβάζουμε μόνο ἐφημερίδες καὶ ρομάντζα, καὶ ταίζουμε τὰ παιδιά μας μὲ κοπριές. Ποιὸς πατέρας καὶ ποιά μάνα θὰ βάλουν συνήθεια τὸ βράδυ ν’ ἀνοίγουν μὲ τὰ παιδιά τους τὸ Εὐαγγέλιο;

\* \* \*

**Διψᾶς, ἀδελφέ μου, γιὰ τὸ ἀθάνατο νερό, γιὰ τὸ Χριστό;** Πρέπει ὅπωςδήποτε **νὰ βάλης συνήθεια καὶ ἀρχή**, διαφορετικὰ δὲν εἶσαι Χριστιανός. “Ὅποιος δὲν διαθέτει λίγα λεπτὰ νὰ γονατίσῃ τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδυ νὰ πῆ «*Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς*»· ὅποιος δὲν πατάει στὴν ἔκκλησία, ὅποιος δὲν ἀνοίγει τὸ Εὐαγγέλιο, ὅποιος δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ «*ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα*» (Φλ. 2,9), αὐτὸς εἶνε ἀνάξιος νὰ λέγεται Χριστιανός· εἶνε προδότης καὶ ἄπιστος, ἄξιος γιὰ τὸ πῦρ τῆς κολάσεως.

**Θὰ κολαστοῦμε**, ἀδέρφια μου! Γιατί μάθαμε γράμματα, καὶ δὲν διαβάζουμε τὸ Εὐαγγέλιο· μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς μυαλό, καὶ τὸ μυαλό μας δὲν τὸν σκέπτεται· μᾶς ἔδωσε γλῶσσα, καὶ ἡ γλῶσσα μας λέει τὰ πάντα καὶ μόνο γιὰ τὸ Χριστὸ δὲν μιλάει. “Ἄς συναισθανθοῦμε, ἄς μετανοήσουμε, ἄς ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμα τῆς Σαμαρεῖτιδος· κι ἄς ψάλλουμε κι ἄς ἀνυμνοῦμε «*ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ*», τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

**(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'  
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2015

Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Ἰω. 9,1-38)  
21 Μαΐου 2017

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος  
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

## Τυφλοὶ στὴν ψυχὴ

Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, στὸν ἱερὸ ναὸ παρουσιάζομαι ἐνώπιον τῆς ἀγάπης σας καὶ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ κάνετε ὑπομονή, γιὰ ν' ἀκούσετε λίγες ταπεινὲς σκέψεις ἐπάνω στὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο, ποὺ διηγεῖται ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, **τὸ θαῦμα τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.**

Ἀκούγοντας κανεὶς τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ ἴσως πῆ· Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἐγὼ ἔχω μάτια καὶ βλέπω· τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο δὲν εἶνε γιὰ ἰκείνους ποὺ βλέπουν, εἶνε γιὰ ἰκείνους ποὺ δὲν βλέπουν, γιὰ τοὺς τυφλοὺς... Τὸ Εὐαγγέλιο ὁμως εἶνε γιὰ ὅλους. Ἀκούγοντας οἱ τυφλοὶ τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ πράγματι παρηγοροῦνται· αἰσθάνονται ὅτι, καὶ ἂν ἀκόμη ὅλοι τοὺς ἐγκαταλείψουν, ὑπάρχει ἓνας ποὺ τοὺς ἀγαπᾷ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ δείχνει τὴν **ἀγάπη, ποὺ ἔχει ὁ Κύριος** στὰ δυστυχισμένα πλάσματα καὶ μάλιστα σ' αὐτοὺς ποὺ στερήθηκαν τὸ φῶς τους. Τί στοργὴ εἶχε ὁ Χριστὸς **στοὺς τυφλοὺς!** Μακάρι νὰ εἶχαμε κ' ἐμεῖς λίγη ἀπὸ τὴν ἀγάπη αὐτή...

–Μά, θὰ μοῦ πῆτε, ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τὴ δύναμι νὰ δώσουμε τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς... Ναί, νὰ τοὺς δώσουμε μάτια δὲν μποροῦμε βέβαια· μποροῦμε ὁμως νὰ κάνουμε **κάτι ἄλλο γι' αὐτοὺς**, νὰ τοὺς προσφέρουμε κάποια ἄλλη βοήθεια.

Καὶ **ὑπάρχουν πολλοὶ τυφλοὶ**, χιλιάδες, στὴν πατρίδα μας· τυφλοὶ ἐκ γενετῆς, τυφλοὶ ἀπὸ ἀσθένειες, τυφλοὶ ἀπὸ δυστυχήματα. Ὑπάρχουν ὁμως καὶ τυφλοὶ ἥρωες, ποὺ ἔχασαν τὸ φῶς τους γιὰ ἓνα μεγάλο καὶ ὑψηλὸ σκοπὸ. Ἦταν παλληκάρια, στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τους –γνώρισα τέτοια παιδιὰ, 22 - 23 ἐτῶν– ποὺ εἶχαν μάτια ἀετοῦ, ἔβλεπαν ἀπ' τὴ μιὰ ράχη ὡς τὴν ἄλλη. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἀκούστηκε ὅτι ἡ πατρίδα κινδυνεύει, ἔγινε ἐπιστράτευσι· καθένας ἀπὸ αὐτοὺς ἄφησε τὸ ἀλέτρι ἢ τὴ φλογέρα ἢ τὸ ἐργοστάσιο, κι ἀνέβηκαν στὰ ψηλὰ χιονισμένα βουνά, κ' ἐκεῖ εἶπαν τὸ «Ὁχι!» στοὺς ἐπιδρομεῖς. Πολέμησαν σὰν λιοντάρια· καὶ πάνω σὲ μιὰ ἔκ-

ρηξι ἔχασαν τὸ φῶς τους, ἔμειναν τυφλοὶ. Ἦρωες, ποὺ τυφλώθηκαν γιὰ νὰ δῆ φῶς τὸ ἔθνος. Καὶ τί ἔκανε τὸ ἔθνος γι' αὐτοὺς, τί τοὺς δίνει; Ψίχουλα. Ἄχ, κράτος ἀμαρτωλό, ποὺ μὲ τὸ φτυὰρι δίνεις τὰ χρήματα σὲ σκοποὺς ἀμφιβόλου ἀξίας καὶ στὰ παιδιὰ αὐτὰ δίνεις ψίχουλα!...

Ἄλλὰ ἐγὼ δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ μιλήσω γιὰ τοὺς ἥρωες τυφλοὺς, οὔτε γιὰ τοὺς ἄλλους ποὺ ἔχασαν τὸ φῶς τους. Θέλω νὰ τονίσω κάτι ἄλλο· ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τυφλοὺς αὐτοὺς ὑπάρχουν καὶ κάποιοι ἄλλοι. Τί τὸ ὄφελος νὰ ἔχουμε τὰ μάτια; Τέτοια μάτια ἔχουν καὶ τὰ ζῶα, βλέπουν μάλιστα καλύτερα ἀπὸ μᾶς. Τί νὰ τὰ κάνης τὰ μάτια αὐτά, ἄμα δὲν ἔχης τὰ ἄλλα μάτια, μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖς νὰ δῆς ὄχι τὸν ὑλικὸ κόσμον ἀλλὰ τὸν ἀόρατον πνευματικὸν κόσμον; Δὲν ὑπάρχουν δηλαδὴ τυφλοὶ μόνο κατὰ τὸ σῶμα· ὑπάρχουν **τυφλοὶ καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα**, καὶ γι' αὐτοὺς θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ λίγες λέξεις.

\*\*\*

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, ἔδωσε στὸν ἄνθρωπον τὸ φυσικὸ φῶς, τὸν ἥλιο, ἔδωσε ἀκόμη καὶ τὸ νοητὸ φῶς· **τὸ δὲ νοητὸ φῶς εἶνε ἡ διάνοια, ὁ νοῦς**, τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ προνόμιο ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Μὲ τὴ δύναμι τοῦ νοῦ, τὴ δύναμι τῆς σκέψεως, ὁ ἄνθρωπος ξεχωρίζει ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα ὄντα. Γίνεται ἀστρονόμος, μαθηματικός, γιατρός, ἐφευρέτης μεγάλων ἀνακαλύψεων. Μὲ τὴ δύναμι τοῦ νοῦ εἶνε εἰς θέσιν νὰ διακρίνη τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα, τὴν ἀρετὴ ἀπὸ τὴν κακία, τὴν εὐσέβεια ἀπὸ τὴν ἀσέβεια.

Ὁ Θεὸς εἶπε· Ἄνθρωπε, μπροστά σου ἔβαλα τὴ φωτιὰ καὶ τὸ νερό, ἄπλωσε τὸ χέρι σου ὅπου θέλεις· ἂν τ' ἀπλώσης στὴ φωτιὰ θὰ καῆς, ἂν τ' ἀπλώσης στὸ νερὸ θὰ δροσιστης· διάλεξε καὶ πάρε (βλ. Δευτ. 30,19. Σ. Σειρ. 15,16). Ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ προικίστηκε μὲ νοῦ καὶ διάκρισι, σκοτίστηκε καὶ δὲν διακρίνει· πέφτει μέσ' στὴ φωτιὰ καὶ καίγεται. Περιέργα πράγματα, μόνο τρελλὸς ἢ δαιμονισμένος θὰ τό 'κανε αὐτό. Μὰ εἶνε, θὰ πῆτε, τόσο **τυφλὸς στὴν ψυχὴ**, ὥσ-

τε νὰ μὴ διακρίνη τὸ γκρεμό, τὴν ἄβυσσο, τὴ φωτιά, τὴν κόλασι; Καὶ ὅμως!... Θέλετε **παρ-  
δείγματα**; Θὰ σᾶς πῶ μερικὰ καὶ θὰ τελειώσω.

● Νούμερο ἓνα, **αὐτὸς ποὺ τὸν τυφλώνει ἢ φι-  
ληδονία**. Μπορεῖ νὰ ἔβγαλε σχολεῖα καὶ παν-  
επιστήμια, νὰ πῆρε διπλώματα καὶ νὰ ἔμαθε  
γλώσσες, μπορεῖ νὰ ἔχη τηλεσκόπια καὶ νὰ βλέ-  
πη τὰ ἄστρα σὲ ἰλιγγιώδεις ἀποστάσεις, καὶ ὅ-  
μως, αὐτὸς ὁ σοφός, μπλέκει ξαφνικὰ στὰ δί-  
χτυα μιᾶς πονηρῆς γυναίκα, ἐνὸς αἰσχροῦ ἔ-  
ρωτος, καὶ τὸν βλέπεις νὰ πέφτη σὰν τυφλὸς  
στὸ χάος παρανόμων σχέσεων. –“Ὅχι, παιδί μου,  
λέει ἢ ἀγράμματη μάνα, θὰ καταστραφῆς αὐ-  
τοῦ ποὺ πᾶς. “Ὅχι! τοῦ λένε φίλοι, ὄχι! φωνά-  
ζει τὸ χωριό, ὄχι! φωνάζει ἢ κοινωνία, ὄχι! φω-  
νάζουν οἱ νόμοι, ὄχι! φωνάζει ὁ πνευματικός.  
Τίποτα· πέφτει στὸ χάος. Δὲν εἶνε λοιπὸν αὐ-  
τὸς τυφλός; δὲν τὸν τύφλωσε ἢ ἁμαρτία;

● Νούμερο δύο, **αὐτὸς ποὺ τὸν τυφλώνει ἢ φι-  
λαργυρία**. Βλέπεις τὸν ἄλλον; “Ἦταν κάποτε ἐ-  
ποχὴ ποὺ δὲν εἶχε δραχμὴ στὴν τσέπη. Μὰ ἔπει-  
τα οἱ τσέπες του γέμισαν ἀπὸ χρήματα, καὶ ἔ-  
χει καταθέσεις, πλεούμενα, σπιτία, μέγαρο καὶ  
ἐπαύλει. Τί νὰ τὸν κάνης ὅμως; “Ἀνθρωπος  
δὲν εἶνε· ἢ φιλαργυρία ξερρίζωσε ἀπὸ μέσα του  
τὸ εὐγενέστερο αἶσθημα, τὴ συμπάθεια καὶ εὐ-  
σπλαχνία. Καὶ τὸν βλέπεις νὰ ἴνε τόσο τυφλός,  
ὥστε ὅπως λέει ὁ λαὸς «δὲν δίνει νερὸ οὔτε  
στὸν ἄγγελό του». Εἶνε σὰν τὸν Ἰούδα πού, ὅ-  
πως ψάλλει ἢ Ἐκκλησία τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ,  
«*τυφλοῦται τῷ πάθει τῆς φιλαργυρίας, ἐκπί-  
πτει τοῦ φωτὸς ὁ ἐσκοτισμένος*» (ὁρθρ. ἀντίφ. δ').

● Θέλετε καὶ ἄλλον τυφλὸ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία; νὰ  
**αὐτὸς ποὺ τὸν τυφλώνει τὸ μῖσος**, ὁ ἄνθρωπος  
τῆς ἐκδικήσεως. Αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ λησμο-  
νήσῃ τὸ κακό, ἀλλὰ τὸ θυμᾶται σὰν τὴν καμή-  
λα. Μισεῖ τὸ γείτονα, τὸ συνάδελφο, τὸν ξένο,  
τὸν δικό του, τὸ παιδί του, τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγά-  
πησε· πάνω στὸ θυμὸ του παίρνει μαχαίρι καὶ τὴ  
σκοτώνει, κι ὅταν ἢ ἀστυνομία τὸν ρωτάει, –τὴ  
γυναῖκα σου σκότωσες; ἀπαντᾷ –Μὲ σκότισε  
τὸ πάθος, ἦμουν τυφλὸς δὲν ἔβλεπα τί κάνω.

● Νὰ λοιπόν· τὸν ἓνα τὸν τύφλωσε ἢ φιληδο-  
νία, τὸν ἄλλον ἢ φιλαργυρία, τὸν ἄλλο τὸ μῖσος.  
Τὰ πάθη ὅμως, τὰ ἐσωφορικὰ πάθη, τυφλώνουν  
ὄχι μόνο ἄτομα ἀλλὰ καὶ **ἔθνη** ὁλόκληρα. “Ἐθνη  
μεγάλα καὶ θεωρούμενα πολιτισμένα, μὲ παν-  
επιστήμια καὶ ἀκαδημίες, ἔσπρωξαν τὴν ἀνθρω-  
πότητα μέσ’ στὴ φωτιά τοῦ Πρώτου παγκο-  
σμίου πολέμου καὶ μετὰ στὴ μεγαλύτερη φω-  
τιά τοῦ Δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, καὶ  
μέσα ἀπὸ τίς μποῦκες τῶν κανονίων, τῶν ἀε-  
ροπλάνων καὶ τῶν ὑποβρυχίων σκόρπισαν τὸν  
ὄλεθρο στὸν κόσμο. Καὶ ἐτοιμάζονται –μὴν ἀ-

κοῦτε λόγια ἀπατηλά– νὰ ρίξουν τὴν ἀνθρω-  
πότητα στὴ φωτιά ἐνὸς ἄλλου πολέμου, τὸν ὁ-  
ποῖον ἢ μὲν ἐπιστήμη ὀνομάζει πυρηνικό, ἢ δὲ  
Ἄποκάλυψις ὀνομάζει «*Ἀρμαγεδῶνα*» (Ἀπ. 16,16).  
Εἶνε λοιπὸν ἢ δὲν εἶνε τυφλοὶ οἱ διπλωμάτες  
καὶ στρατηγοὶ καὶ οἱ μεγάλοι ποὺ σπρώχνουν  
συνεχῶς τὴν ἀνθρωπότητα στὸ γκρεμὸ τῆς  
καταστροφῆς; «*Τυφλὸς τυφλὸν ἐὰν ὀδηγῇ,  
ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται*» (Ματθ. 15,14).

● Ἀλλὰ προτοῦ νὰ τελειώσω θὰ σᾶς παρου-  
σιάσω τὴν πιὸ μεγάλη τύφλωσι. Ποιὰ εἶν’ αὐτή;  
Εἶνε ἢ τύφλωσις ποὺ ὀνομάζεται **ἀπιστία**. Τὴν  
εἰκόνα τοῦ ἀπίστου ζωγραφίζει τὸ ἱερὸ εὐαγ-  
γέλιο. Τί λέει· μπροστὰ στοὺς ἄρχοντες ἔκανε  
ὁ Χριστὸς ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα,  
δημιούργησε ἀπὸ πηλὸ βολβούς, ὀφθαλμούς.  
Καὶ πίστεψε ὁ ὄχλος, πίστεψαν οἱ γονεῖς τοῦ  
τυφλοῦ, πίστεψαν καὶ οἱ πέτρες. Ποιοὶ δὲν πί-  
στεψαν· οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι. Τοὺς τύ-  
φλωσε ὁ διάβολος, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ πι-  
στέψουν καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸ Χριστό, ἀλ-  
λὰ προσπαθοῦσαν μὲ δικολαβίες καὶ σοφιστεῖ-  
ες νὰ σκιάσουν τὸν Ἥλιο, ἀνίκανοι νὰ δοῦν  
τὸ Φῶς ποὺ λάμπει στὸν κόσμο.

\* \* \*

Ἀλλά, ἀδελφοί μου, καιρὸς νὰ στρέψουμε  
τὸν λόγο πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας. Διότι κ’ ἐμεῖς κα-  
τὰ κάποιο τρόπο εἴμαστε τυφλοὶ. Μέσα στὴν  
ἐκκλησία **σὲ κάθε θεῖα λειτουργία γίνεται** τὸ  
μεγαλύτερο θαῦμα· πάνω στὴν ἀγία τράπεζα  
τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί γίνεται σῶμα καὶ αἷμα τοῦ  
Χριστοῦ μας! ἀπὸ τὸ ὁποῖο καλούμεθα ὅλοι νὰ  
κοινωνήσουμε. Νὰ τὸ θαῦμα. Τὰ παλιὰ τὰ εὐ-  
λογημένα χρόνια οἱ ἄνθρωποι πίστευαν, ἔρ-  
χονταν στὴν ἐκκλησία καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς πί-  
στεως ἔβλεπαν ἀγγέλους νὰ λειτουργοῦν μαζὶ  
μὲ τοὺς ἱερεῖς. Τί λέει τὸ ἀπολυτικίο τοῦ ἀγί-  
ου Σπυριδῶνος· «*καὶ ἐν τῷ μέλπειν τὰς ἀγίας  
σου εὐχὰς ἀγγέλους ἔσχεσιν συλλειτουργοῦν-  
τάς σοι, ἱερώτατε*». Ἐμεῖς, ἀλλοίμονο, γίναμε  
τυφλοὶ καὶ δὲν βλέπουμε.

Ἀδέρφια μου· **ἢ ἁμαρτία τυφλώνει**. Τί εἶνε ἢ  
ἁμαρτία; Δὲν εἶνε παντεσπάνι, δὲν εἶνε γλύκυ-  
σμα, δὲν εἶνε ἄρωμα· εἶνε καυστικὸ βιτριόλι.

“Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ ν’ ἀνοίξῃ τὰ μά-  
τια μας νὰ δοῦμε τὸ Φῶς τὸ πνευματικό, νὰ  
πέσουμε κ’ ἐμεῖς μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ νὰ  
ποῦμε μαζὶ μὲ τὸν Τυφλὸ «**Πιστεύω, Κύριε**» (Ἰω.  
9,38)! πιστεύω σὰν τὴ μάνα μου, σὰν τοὺς προγό-  
νους μου, σὰν τὸν Τυφλὸ· γονατίζω μπροστὰ  
σου καὶ λέω «**Πιστεύω, Κύριε**». Καὶ νὰ προσ-  
κυνήσωμεν αὐτῷ, ᾧ ἢ δόξα καὶ ἢ τιμὴ εἰς αἰ-  
ῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2016	Κυρ. Πατ. Α' Οἰκ. Συνόδου (Ἰω. 17,1-13) 28 Μαΐου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

## Ἡ αἰώνιος ζωὴ

«Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἰω. 17,3)

Θέλω, ἀγαπητοί μου, σήμερα νὰ μιλήσω ἐπάνω σὲ ἓνα θέμα, ποὺ εἶνε ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα. Ἐν τούτοις διστάζω, γιατί φοβᾶμαι μήπως δὲν ὑπάρχουν αὐτιά ν' ἀκούσουν· σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἀρέσκονται σὲ ἄλλα θέματα. Ἀλλὰ ἐγὼ τὰ σβήνω ὅλα καὶ παίρνω αὐτό, ποὺ γράφεται μὲ δέκα ψηφία· «**αἰώνιος ζωὴ**» (Ἰω. 17,2-3).

«Ἄλλα λόγια ν' ἀγαπιώμαστε»· μίλα μας γιὰ ἔρωτες, γιὰ φιγουρίνια, γιὰ πολιτική, ἀλλὰ ἡ αἰώνιος ζωὴ φαντάζει ὄνειρο, παραμύθι. «**Αἰώνιος ζωὴ**»; Θὰ γελάση ὁ νέος, θὰ μειδιάση ἡ δεσποινίς, θὰ περιπαίξη ὁ ὑλόφρων «ἐπιστήμων», θὰ τὸ κἀνῆ ἀντικείμενο γελοιογραφίας ὁ δημοσιογράφος. Τί εἶν' αὕτη ἡ «**αἰώνιος ζωὴ**»!... Μὰ γι' αὐτὴν μιλάει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Καὶ ἐμεῖς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ προβάλλουμε μπροστά σας τὸ τεράστιο αὐτὸ θέμα.

\*\*\*

● «**Αἰώνιος ζωὴ**»! Καὶ ἐν πρώτοις, ἀδελφοί μου, **ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ**; Ἄν ἀνοίξετε τὶς καρδιές σας, καὶ σ' ἐσᾶς ἀκόμα ὑπάρχει κάποια ἀμφιβολία, ἄραγε ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ; Θὰ μπορούσα κι ἀπὸ τὴ φιλοσοφία κι ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν θρησκείων κι ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν λαῶν κι ἀπὸ τὴν παγκόσμιο ἱστορία, προπαντὸς δὲ ἀπὸ τὴν ψυχολογία, νὰ παρουσιάσω ἀποδείξεις ὅτι ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ. Ἀλλὰ γιὰ μένα οἱ ἄλλες μαρτυρίες δὲν ἀξίζουν μιὰ πεντάρα· μιὰ ἀπόδειξις εἶνε ἀνώτερη ἀπ' ὅλες καὶ μὲ φτάνει αὐτὴ καὶ μόνη· βράχος ἀκλόνητος, ἐπάνω στὸν ὁποῖο στηρίζω τὴν πίστι μου, εἶνε τὰ λόγια ὄχι τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα, ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν ὑπάρχη ἓνας γιὰ τὸν ὁποῖο μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν εἶπε ψέμα «**οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ**» (Ἠσ. 53,9=Α' Πέτρ. 2,22) καὶ νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι εἶνε ἀλάθητος καὶ αἰώνιος, αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. «**Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι**» (Ματθ. 24,35), εἶπε.

Αὐτὸς λοιπὸν πιστοποίησε καὶ κήρυξε καὶ διακήρυξε, ὅτι **ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ**.

✓ Ὅχι μόνον στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ἀλλὰ σὲ ὅλο τὸ εὐαγγέλιο ὁ Χριστὸς κατ' ἐπανάληψιν κηρύττει τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ διαλαλεῖ, ὅτι πέρα ἀπὸ τὸν ὑλικὸ κόσμον ἀπλώνεται ἓνας ἀφάνταστα ὠραῖος κόσμος, τὸν ὁποῖο ὁ Χριστὸς μὲ τὴ δική του γλώσσα ὠνόμασε «**βασιλείαν τῶν οὐρανῶν**» (βλ. Ματθ. 4,17-5,3,10· 10,7· 19,14 κ.ά.).

✓ Ἀρκεῖ νὰ δῆτε τὴν φοβερὴ εἰκόνα τῆς μελλούσης κρίσεως (βλ. ἔ.ἀ. 25,31-46), ν' ἀκούσετε τὸ ψυχορράγημα τοῦ ληστοῦ στὸ Γολγοθᾶ «**Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**» καὶ τὴν ἀπάντησι τοῦ Κυρίου «**Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ**» (Λουκ. 23,42-43). Βεβαίωσε λοιπὸν ὁ Χριστὸς τὸν κόσμον τὸν ἀθάνατο.

✓ Διαβάστε ἀκόμη τὸ οὐράνιο ἐκεῖνο εὐαγγέλιο ποὺ διαβάζεται στὶς κηδεῖες –θὰ διαβαστῆ καὶ στὴ δική μας–, ὅπου ὁ Χριστὸς λέει· «**Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν**» (Ἰω. 5,24). Δὲν ὑπάρχει θάνατος γι' αὐτὸν ποὺ πιστεύει στὸ Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶπε «**Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ**» (ἔ.ἀ. 11,25).

**Λοιπὸν ὑπάρχει ἡ αἰώνιος ζωὴ. Τὴν βεβαιώνει ὁ Χριστός**, τὴν πιστοποιοῦν τὰ θαύματά του, τὴν καθαγιάζει ὁ Γολγοθᾶς, τὴν φωνάζει ἡ Ἀνάληψις του, τὴν κραυγάζει ἡ Πεντηκοστή καὶ ὅλη ἡ ζωὴ τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

● Ἀλλὰ θὰ μὲ ρωτήσετε· **Ποιά εἶνε, τί εἶδους εἶνε αὕτη ἡ αἰώνιος ζωὴ**; Δυσκολεύομαι ν' ἀπαντήσω. Θὰ ἴπρεπε νὰ βρισκεται ἐδῶ ἓνα Χερουβὶμ ἢ Σεραφίμ, ὁ Μέγας Βασίλειος ἢ ὁ Χρυσόστομος, γιὰ νὰ δώσουν ἀπάντησι. Τί εἶδους εἶνε ἡ αἰώνιος ζωὴ μὴ ρωτᾶτε ἐμένα. Συσιστῶ καὶ παρακαλῶ, στὸ σπίτι σας ν' ἀνοίξετε καὶ νὰ μελετήσετε· **α')** τὸν 86ο ψαλμὸ τοῦ Δαυὶδ (Ψαλμ. 86ος), **β')** τὴν Δευτέρα (Β') πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴ

τοῦ Παύλου στὸ 12ο κεφάλαιο (Β' Κορ. 12ο), καὶ **Υ'**) στὸ τέλος τῆς Καινῆς Διαθήκης τὰ κεφάλαια 21 & 22 τῆς Ἀποκαλύψεως (Ἀπ. 21ο, 22ο). Σ' αὐτὰ τὰ τρία μέρη τῆς Γραφῆς θὰ δῆτε **ἓνα ὄραμα θεσπέσιο**.

**α')** Ὁ μὲν Δαυὶδ ψάλλει τὴν **Σιών**: «*Δεδοξαμένη ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ*». «*Μήτηρ Σιών, ἐρεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος ἐγενήθη ἐν αὐτῇ*» καὶ «*ὡς εὐφραينوμένων ἡ κατοικία ἐν σοί*» (Ψαλμ. 86,3,5,7)\* εἶνε λόγια τοῦ ψαλμοῦ, ποῦ θὰ χρειαζόταν ὦρα νὰ τὰ ἐρμηνεύσουμε. Θέλετε νὰ δῆτε ποιά εἶνε ἡ Σιών; Ἀκοῦστε τὸ σημερινὸ δοξαστικὸ ποῦ ὑμνεῖ τοὺς ἁγίους πατέρας. Χαίρετε, λέει, πατέρες ἅγιοι, «*τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι*» ἡ μυστικὴ **Σιών εἶνε ἡ Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ, ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

**β')** Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει ὅτι ἀνέβηκε «*ἕως τρίτου οὐρανοῦ, ... ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον*» (Β' Κορ. 12,2,4). Λέγε μας, Παῦλε ἀπόστολε, τί ἄκουσες ἐκεῖ; Εἶδα, λέει, καὶ ἄκουσα πράγματα ποῦ δὲν μπορεῖς νὰ τὰ περιγράψης. Ὅπως ἂν ἓνας ἄγριος πάη στὸ Λονδῖνο ἢ στὴ Μόσχα, καὶ κατόπιν ἐπιστρέψῃ στὴ ζούγκλα καὶ τὸν ρωτοῦν οἱ δικοὶ του τί εἶδε, δὲν θὰ μπορῇ νὰ περιγράψῃ τὸ ραδιόφωνο, τὴν τηλεόρασι κ.τ.λ., ἔτσι καὶ πολὺ περισσότερο ἓνας ἄνθρωπος γήινος δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὸν παράδεισο.

Τί εἶνε ἡ αἰώνιος ζωὴ; Ὁ Χριστὸς εἶπε: «*Αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωμεν σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν*» (ἰω. 17,3). Αἰώνιος ζωὴ! Ἐκεῖ ὁ χρόνος θὰ κυλάῃ τὰ ρεύματά του χωρὶς τέλος. Ὑπάρχει στὸ Ψαλτήρι ἓνα χωρίο ποῦ λέει ὅτι «*χίλια ἔτη ... ὡς ἡ ἡμέρα ἢ ἕχθές, ἣτις διήλθε*» (Ψαλμ. 89,4). **Χίλια χρόνια = σὰν μιὰ μέρα**! τί περίεργη «ἀλγευρικὴ» ἐξίσωσι εἶν' αὕτη; Σὰς συνέβη ποτὲ νὰ ἔχετε μία γλυκεῖα συνάντησι μὲ ἓνα πρόσωπο ἀγαπημένο; Περνάνε οἱ ὥρες χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε. Ὁ χρόνος περνάει ὅταν ὑπάρχουν ἐνδιαφέροντα, θέλητρο, ὅταν ὁ ἄνθρωπος αἴρεται στὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ αἰώνια· ἀντιθέτως ὁ χρόνος εἶνε βαρὺς καὶ ἀφόρητος ὅταν βρισκώμαστε μπροστὰ στὸ φέρετρο ἀγαπητοῦ προσώπου. Ἔτσι πλησιάζουμε κάπως στὴν ἐρμηνεία τοῦ χωρίου «*χίλια ἔτη ... ὡς ἡμέρα ἢ ἕχθές...*». Ἔνα ἀνέκδοτο λέει, ὅτι σ' ἓνα μοναστήρι ἓνας εὐσεβῆς καλόγηρος εἶδε στὸ Ψαλτήρι τὸ χωρίο αὐτό, καὶ λέει: «*Ἀδύνατον. "Μιὰ μέρα χίλια χρόνια"*; Δὲν λέει ἐδῶ ἀλήθεια ὁ ψαλμωδός –Θεέ μου, συχῶρεςέ με– κάποιον σφάλμα ὑπάρχει ἐδῶ». Μιὰ μέρα πῆρε τὸ τσεκούρι καὶ πῆγε νὰ κόψῃ ξύλα γιὰ τὸ μοναστήρι. Καθὼς βάδιζε μέσ' στὸ δάσος, ἀκούει ἓνα τραγούδι ὀλόγλυκο. Ἄφησε τὴ δουλειά του καὶ ἄκουγε ἄκουγε συνεπαρμένως. Κάποτε τὸ τραγούδι σταμάτησε. Πό-

σος χρόνος εἶχε περάσει νομίζετε; 300 χρόνια! καὶ τοῦ φάνηκε σὰν νὰ ἦταν 1 ὥρα!

ἜΩ πόλις τοῦ Θεοῦ, Σιών ἁγία, παράδεισε, γλυκυτάτη πατρίδα· ὦ ζωὴ αἰώνιος, μὲ τὰ τραγούδια σου, μὲ τὰ ἀλληλουῖα, μὲ τοὺς πατέρας καὶ τὰ ἄυλα πνεύματα! Ὅλα μπορεῖ νὰ ἔνε ψέμα· ἓνα δὲν εἶνε ψέμα, ἡ αἰώνιος ζωὴ.

\* \* \*

Ἀδελφοί μου! Ὅπως ὅλα τὰ ποτάμια καταλήγουν στὴ θάλασσα, ἔτσι κ' ἐμεῖς ὅλοι πέφτουμε μέσα στὸ ἀχανὲς πέλαγος τῆς αἰωνιότητος, ποῦ ὅλους **μᾶς καλεῖ καὶ μᾶς περιμένει**.

● Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: **ἐμεῖς εἴμαστε ἄξιοι τῆς αἰωνίου ζωῆς;** Ποιὸς ἀπὸ σᾶς θὰ ἄφηνε μέσα στὸ σαλόνι του νὰ μπῆ ἓνας χοῖρος; ἢ ποιὸς κηπουρὸς θὰ ἐπέτρεπε στὸ περιβόλι του νὰ μπῆ ἓνα γουρούνη; Κανείς. Ἔ, πολὺ περισσότερο ὁ καθαρὸς καὶ ἅγιος καὶ ἀμόλυντος Θεὸς δὲν θὰ δεχτῆ χοιρώδεις ὑπάρξεις στὸ σαλόνι του, στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἐκεῖ θὰ γίνῃ ἡ μεγάλη συνάντησι, καὶ ἐκεῖ δὲν ἔχουν θέσι ὅσοι μοιάζουν μὲ γουρούνια καὶ σκυλιά. –Τί γλώσσα εἶν' αὕτη ποῦ μιλάς; θὰ πῆτε. Δὲν τὸ λέω ἐγώ.

**γ')** Ἀνοῖξετε τὴν Ἀποκάλυψι – πᾶμε τώρα στὸ τρίτο χωρίο ἀπὸ αὐτὰ ποῦ σᾶς συνέστησα. Ἐκεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέει: Εἶδα τὴν **πόλιν τοῦ Θεοῦ** σὰν νύφη στολισμένη, εἶδα τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καὶ θαύμαζα. Εἶχε θεμέλια μὲ πολύτιμους λίθους, κάστρα καὶ πύργους, πλατεῖα ἀπὸ χρυσάφι, ποτάμι μὲ νερὸ κρυστάλλινο καὶ **τεῖχος** τετράγωνο μὲ τρεῖς πύλες πρὸς ἀνατολὰς, τρεῖς πρὸς δυσμὰς, τρεῖς πρὸς βορρᾶν, τρεῖς πρὸς νότον. Σὲ κάθε πύλη φρουροῦσαν ἄγγελοι καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς εἰσερχομένους ζητοῦσαν διαπιστευτήρια. Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούγεται: «*Ἔξω! ἔξω τὰ σκυλιά, ἔξω οἱ μάγοι, ἔξω οἱ πόρνοι καὶ φονιᾶδες καὶ οἱ εἰδωλολάτρες, ἔξω πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος*» (βλ. Ἀπ. 21,2,10-27: 22,15). Δὲν ἔχει θέσι στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κάθε τι ἀκάθαρτο. Ἐκεῖ μόνο καθαρότης καὶ ἀγιότης.

Καθὼς λοιπὸν πλησιάζουμε νὰ περάσουμε τὴ γέφυρα τοῦ θανάτου καὶ νὰ φτάσουμε στοὺς πυλῶνες, **ἐτοιμάστε τὰ εἰσιτήριά σας**. ἜΩ κόσμε μάταιε, ποῦ πασχίζεις νὰ ἐξασφαλίσῃς εἰσιτήριο γιὰ ἓνα ποδοσφαιρικὸ μάτς! Πίστεψέ με καὶ προτοῦ κλείσης τὰ μάτια, ἀγόρασε τὸ εἰσιτήριό σου γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Δὲν θὰ μετανοήσῃς, θὰ μὲ θυμηθῆς. Ἀγόρασε τὸ εἰσιτήριό σου, γιὰ ν' ἀκούσῃς «*Ἔισελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου*» (Ματθ. 25,21,23), στὴ χαρὰ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας εἶθε ὅλοι δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν καὶ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ν' ἀξιωθοῦμε, ἀδελφοί: [ἀμήν].

**(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**